

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

13. wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do poparcia pokojowych demokratycznych aspiracji obywateli Bahrajnu, Jemenu i Syrii, do dokonania przeglądu polityki wobec tych krajów, do przestrzegania Kodeksu postępowania Unii Europejskiej w sprawie wywozu uzbrojenia oraz do tego, aby w przypadku poważnych deklaracji ze strony władz krajowych służyły pomocą przy realizacji konkretnych programów reform politycznych, gospodarczych i społecznych w tych krajach;

14. wzywa Komisję do pełnego i skutecznego wykorzystywania wsparcia udzielanego obecnie za pomocą europejskiego instrumentu sąsiedztwa i partnerstwa, europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie i instrumentu na rzecz stabilności oraz do niezwłocznego opracowania konkretnych propozycji dotyczących tego, jak dzięki pomocy finansowej UE będzie można w przyszłości lepiej wspierać kraje i społeczeństwo obywatelskie na Bliskim Wschodzie i w Zatoce Perskiej na drodze przemian prowadzących do demokracji i poszanowania praw człowieka;

15. podkreśla zobowiązania wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Komisji zawarte we wspólnym komunikacie w sprawie partnerstwa na rzecz demokracji i dzielenia się dobrobytem z krajami południowej części regionu Morza Śródziemnego w celu dalszego wspierania przemian demokratycznych i społeczeństwa obywatelskiego w odpowiedzi na historyczne wydarzenia mające obecnie miejsce w tym regionie; apeluje, aby UE wsparła procesy demokratyczne w regionie Morza Śródziemnego i w Zatoce Perskiej celem zapewnienia pełnego udziału wszystkich obywateli – w szczególności kobiet, które odegrały kluczową rolę w zrywaniu na rzecz przemian demokratycznych – w życiu politycznym;

16. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/ wiceprzewodniczącej Komisji, rządowi i parlamentowi państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Królestwa Bahrajnu, rządowi i parlamentowi Syryjskiej Republiki Arabskiej oraz rządowi i parlamentowi Republiki Jemeńskiej.

Czwarta konferencja Organizacji Narodów Zjednoczonych na temat krajów najsłabiej rozwiniętych

P7_TA(2011)0149

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie IV Konferencji Narodów Zjednoczonych na temat krajów najsłabiej rozwiniętych

(2012/C 296 E/12)

Parlament Europejski,

- mając na uwadze, że w 1971 r. ONZ uznała kraje najsłabiej rozwinięte (LDC) za najbiedniejszą i najsłabszą część społeczności międzynarodowej,
- uwzględniając kryteria przyjęte przez komisję ONZ ds. polityki rozwoju (CDP) w celu określenia, które kraje należą do grupy LDC,
- uwzględniając Deklarację paryską w sprawie krajów najsłabiej rozwiniętych, przyjętą we wrześniu 1990 r.,
- uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ na temat wdrożenia programu działań na rzecz krajów najsłabiej rozwiniętych w latach 2001-2010 (A/65/80),
- uwzględniając wyniki posiedzenia ONZ na wysokim szczeblu w sprawie milenijnych celów rozwoju (MCR), które odbyło się we wrześniu 2010 r.,
- uwzględniając brukselski program działania na rzecz krajów najsłabiej rozwiniętych przyjęty podczas III konferencji ONZ na temat krajów najsłabiej rozwiniętych (LDC-III), która odbyła się w Brukseli w maju 2001 r.,
- uwzględniając decyzję podjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w 2008 r. w sprawie zwołania IV konferencji ONZ na temat krajów najsłabiej rozwiniętych (LDC-IV),

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- mając na uwadze, że konferencja LDC-IV oceni wyniki brukselskiego programu działania, który zbliża się ku końcowi, oraz zaproponuje nowe działania (na lata 2011-2020) służące zachęcaniu do wymiany najlepszych praktyk i wyciągniętych wniosków, a także określeniu decyzji politycznych i wyzwań, przed jakimi staną kraje najsłabiej rozwinięte w najbliższym dziesięcioleciu, oraz potrzebnych działań,
 - uwzględniając Deklarację ONZ o prawie do rozwoju z 1986 r.,
 - uwzględniając milenijny cel rozwoju zakładający zmniejszenie ubóstwa o połowę do 2015 r.,
 - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że obecnie 48 krajów jest sklasyfikowanych jako LDC, z czego 33 w Afryce, 14 w Azji i 1 w Ameryce Łacińskiej; mając na uwadze, że 16 z tych krajów jest pozbawionych dostępu do morza, a 12 to małe wyspy,
- B. mając na uwadze, że 75 % z 800 mln mieszkańców krajów najsłabiej rozwiniętych żyje za mniej niż 2 dolary dziennie, że od czasu określenia kategorii krajów najsłabiej rozwiniętych przez ONZ w 1971 r. ich liczba wzrosła z 25 do 48 oraz że jedynie Botswanie w 1994 r., Republice Zielonego Przylądka w 2007 r. oraz Malediwom w styczniu 2011 r. udało się awansować do wyższej kategorii,
- C. mając na uwadze, że w latach 2000-2010 średni wskaźnik rozwoju społecznego dla krajów najsłabiej rozwiniętych wzrósł zaledwie z 0,34 do 0,39; mając na uwadze, że kraje najsłabiej rozwinięte są na właściwej drodze do osiągnięcia średnio jedynie dwóch z siedmiu milenijnych celów rozwoju,
- D. mając na uwadze, że od czasu konferencji LDC-III i przyjęcia brukselskiego programu działania poczyniono pewne pozytywne kroki, jak np. inicjatywa „wszystko oprócz broni” i zwiększenie oficjalnej pomocy rozwojowej, która podwoiła się w latach 2000-2008, oraz bezpośrednie inwestycje zagraniczne, które wzrosły z 6 do 33 mld USD, umożliwiając 19 krajom osiągnięcie 3-procentowej stopy wzrostu,
- E. mając na uwadze, że zalecenie z konferencji LDC-IV może zostać zrealizowane jedynie, gdy kluczowe kwestie dotyczące krajów najsłabiej rozwiniętych, np. spójność polityki w dziedzinach takich jak handel, rozwój, rolnictwo, rybołówstwo, inwestycje i zmiana klimatu, zostaną odpowiednio potraktowane, a ważne zagadnienia, np. zarządzanie i walka z korupcją, w szczególności koncepcja „umowy dotyczącej sprawowania rządów” (obejmującej w szczególności próg socjalny) między krajami partnerskimi a krajami-darczyńcami, oraz rozwój potencjału ludzkiego, zostaną uwzględnione w programach działania,
- F. mając na uwadze, że na konferencji LDC-IV potwierdzone zostanie światowe zaangażowanie w partnerstwo służące wychodzeniu naprzeciw potrzebom krajów najsłabiej rozwiniętych; mając na uwadze, że w ramach trwających przygotowań do konferencji LDC-IV odbywają się konsultacje krajowe, regionalne spotkania i konferencje, w których uczestniczy szerokie spektrum zainteresowanych stron, takich jak parlamentarzyści, społeczeństwo obywatelskie i sektor prywatny,
- G. mając na uwadze, że wspieranie zrównoważonego rozwoju wiąże się ze wspieraniem zdrowia, edukacji i szkoleń, promowaniem zasad demokracji i praworządności oraz poszanowaniem praw człowieka i podstawowych wolności oraz że wszystkie te obszary stanowią trzon polityki UE na rzecz rozwoju,
- H. mając na uwadze, że poza aktualnymi wyzwaniami strukturalnymi sytuację w krajach najsłabiej rozwiniętych zaostrzyły niedawne globalne kryzysy dotyczące finansów, żywności, zmian klimatycznych i energii,

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- I. mając na uwadze, że bezpieczeństwo żywnościowe jest zagrożone, chociaż rolnictwo stanowi podstawę gospodarki wielu krajów najsłabiej rozwiniętych i jest w nim zatrudnionych do 90 % ogółu pracowników,
 - J. mając na uwadze, że znaczny rozwój nie jest możliwy bez znacznej roli państw na podstawie zwiększonej zdolności do udziału w rozwoju gospodarczym, w tworzeniu dobrobytu i we właściwej redystrybucji dochodów, w partnerstwach prywatno-publicznych i we właściwie planowanych inwestycjach zagranicznych w pełni zgodnych z podstawowymi standardami pracy MOP i zasadami ochrony środowiska, mając na uwadze, że państwo musi przyjąć odpowiedzialność za zapewnienie stabilności i ram prawnych,
 - K. mając na uwadze, że każdy kraj zaliczany do najsłabiej rozwiniętych musi określić priorytety i rozwiązania odpowiednie dla swojej sytuacji krajowej, na podstawie demokratycznego udziału społeczeństwa w procesie podejmowania decyzji,
 - L. mając na uwadze, że sukces konferencji w Stambule zależy od konkretnych wyników (takich jak umowy dotyczące sprawowania rządów, próg socjalny, zmniejszenie zadłużenia, pomoc rozwojowa, nowe sposoby finansowania) oraz od jakości wkładu jej uczestników,
1. uważa, że konferencja LDC-IV powinna koncentrować się na wynikach, przyjmując za podstawę jasno określone wskaźniki i cel zakładający zmniejszenie liczby krajów najsłabiej rozwiniętych o połowę do 2020 r., w połączeniu ze skutecznymi i przejrzystymi mechanizmami monitorowania i działań następczych;
 2. podkreśla, że pomoc UE dla krajów najsłabiej rozwiniętych powinna być ukierunkowana przede wszystkim na działania prowadzące do dobrobytu oraz rozwoju gospodarki rynkowej, co w istotny sposób przyczyni się do eliminacji ubóstwa;
 3. wzywa do priorytetowego traktowania wzrostu gospodarczego jako elementu kluczowego dla rozwoju i ogólnego ograniczenia ubóstwa w krajach najsłabiej rozwiniętych;
 4. uważa, że konferencja LDC-IV powinna koncentrować się na spójności polityki na rzecz rozwoju, gdyż stanowi ona istotny czynnik zmiany politycznej na poziomie krajowym i międzynarodowym; dlatego wzywa, aby decyzje polityczne we wszystkich obszarach – takich jak handel, rybołówstwo, środowisko, rolnictwo, zmiana klimatu, energia, inwestycje i finanse – odpowiadały potrzebom rozwojowym krajów najsłabiej rozwiniętych w celu walki z ubóstwem oraz zagwarantowania godnych dochodów i środków do życia;
 5. apeluje do UE, aby wypełniała swoje zobowiązanie związane z dostępem do rynku i zmniejszeniem zadłużenia; przypomina, że istotne znaczenie ma osiągnięcie celu zakładającego udzielanie krajom najsłabiej rozwiniętym oficjalnej pomocy rozwojowej na poziomie 0,15-0,20 % DNB, przeznaczenie na ten cel własnych zasobów oraz – w charakterze środka uzupełniającego – stworzenie innowacyjnych mechanizmów finansowania;
 6. przypomina, że celem jest wyjście z grupy krajów najsłabiej rozwiniętych, i zwraca uwagę na podstawy, jakie stworzono podczas szczytu poświęconego milenijnym celom rozwoju we wrześniu 2010 r., z myślą o przyspieszeniu eliminacji ubóstwa, o osiągnięciu trwałego rozwoju gospodarczego mającego na celu podniesienie standardu życia ludności krajów najsłabiej rozwiniętych, o wprowadzeniu dobrego zarządzania i o wspieraniu budowy potencjału;
 7. podkreśla potrzebę podjęcia nowych środków służących włączeniu krajów najsłabiej rozwiniętych do gospodarki światowej i poprawie ich dostępu do rynków UE; wzywa Komisję do zwiększenia pomocy związanej z handlem, aby wspierać kraje najbardziej zagrożone w stawianiu czoła konkurencji wynikającej z liberalizacji rynku;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

8. przypomina, że pokój i bezpieczeństwo mają kluczowe znaczenie dla powodzenia strategii rozwojowych oraz że UE powinna ściślej koordynować swoje podejście, aby rozwiązać kwestie związane ze stabilnością w krajach najsłabiej rozwiniętych oraz wspierać wysiłki zmierzające do budowy państw żyjących w pokoju i zgodnie z zasadami demokracji i integracji;
9. przypomina, że należy priorytetowo traktować bezpieczeństwo żywnościowe, rolnictwo, infrastrukturę, budowanie potencjału, wzrost gospodarczy sprzyjający integracji społecznej, dostęp do technologii, a także rozwój społeczny krajów najsłabiej rozwiniętych;
10. apeluje o określenie sprawiedliwych zasad handlu i o zastosowanie zintegrowanych strategii politycznych do szeregu kwestii gospodarczych, społecznych i środowiskowych w celu wspierania zrównoważonego rozwoju;
11. przypomina o potrzebie przyjęcia skutecznych środków związanych z niestabilnością cen i przejrzystością oraz lepszym regulowaniem rynków finansowych w celu ochrony krajów najsłabiej rozwiniętych i zmniejszenia ich podatności na zagrożenia;
12. przypomina o potrzebie udzielenia państwom rozwijającym się pomocy w zakresie systemów podatkowych i dobrego zarządzania podatkami oraz wzywa ONZ do wprowadzenia odpowiednich mechanizmów w tym zakresie;
13. apeluje do UE i państw członkowskich, aby podczas konferencji LDC-IV przedyskutowały wdrożenie innowacyjnych mechanizmów finansowania rozwoju, takich jak podatek od transakcji finansowych; podkreśla, że zobowiązania w zakresie oficjalnej pomocy rozwojowej oraz innowacyjne mechanizmy finansowania muszą być postrzegane jako mające podstawowe zaznaczenie i uzupełniające się w walce z ubóstwem;
14. apeluje do ONZ i UE, aby na konferencji LDC-IV poważnie zajęły się szkodliwymi skutkami zakupu użytków rolnych, takimi jak wywłaszczanie drobnych rolników oraz niezrównoważone wykorzystanie ziemi i zasobów wodnych;
15. podkreśla, że długofalowym celem współpracy na rzecz rozwoju musi być tworzenie warunków do trwałego rozwoju gospodarczego i uczciwej redystrybucji dobrobytu; podkreśla zatem, że potrzebne jest określenie potrzeb i strategii krajów najsłabiej rozwiniętych, zróżnicowanie handlu dzięki wspieraniu uczciwych cen za produkcję krajów najsłabiej rozwiniętych oraz zajęcie się ograniczeniami po stronie podaży w celu zwiększenia potencjału handlowego krajów najsłabiej rozwiniętych i możliwości przyciągania przez nie inwestycji zgodnych z podstawowymi standardami pracy MOP i zasadami ochrony środowiska;
16. ma świadomość, że nie osiągnięto jeszcze wszystkich początkowych celów inicjatywy „wszystko oprócz broni”, przez co jakość i wartość wymiany handlowej krajów najsłabiej rozwiniętych z UE nie spełniła oczekiwań, głównie z powodu braku odpowiedniej infrastruktury związanej z handlem i infrastrukturą portowej; opowiada się za rozwojem takiej infrastruktury, ponieważ ma ona zasadnicze znaczenie dla zwiększenia potencjału handlowego;
17. podkreśla potrzebę zwiększenia skuteczności pomocy na rzecz rozwoju zgodnie z deklaracją paryską i planem działania z Akry;
18. zwraca uwagę na znaczenie Parlamentu Europejskiego i jego decydującą rolę w zatwierdzeniu budżetu UE przeznaczanego na pomoc na rzecz rozwoju; jest w związku z tym przekonany, że Parlament powinien być bardziej angażowany w przygotowywanie europejskiej strategii na rzecz rozwoju; uważa, że istotne znaczenie ma ponadto ustanowienie mechanizmu sprawozdawczego;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

19. uważa, że uchwalenie w USA nowej ustawy o minerałach z regionów ogarniętych konfliktami stanowi duży krok naprzód w walce z nielegalnym wydobyciem kopalin i handlem nimi, które to działania są siłą napędzającą wojny domowe i konflikty; jest zdania, że ONZ powinna wystąpić z podobnym wnioskiem, aby zapewnić możliwość śledzenia pochodzenia importowanych minerałów na rynku światowym;
20. apeluje o przeprowadzenie oceny ryzyka odnoszącej się do wszystkich odpowiednich aspektów związanych z planowaniem polityki i podejmowaniem decyzji politycznych w dziedzinie rozwoju, w tym handlu, rolnictwa oraz bezpieczeństwa żywnościowego, oraz o wykorzystanie wyników tej oceny do określenia jasnych wytycznych dotyczących polityki współpracy na rzecz rozwoju;
21. wyraża zaniepokojenie rosnącym prawdopodobieństwem wystąpienia katastrof środowiskowych powodujących masowe migracje i wymagających udzielenia pilnej pomocy tej nowej kategorii osób wysiedlonych;
22. podkreśla znaczenie współpracy i integracji regionalnej, a ponadto apeluje o wzmocnienie ram regionalnych umożliwiających głównie małym krajom pozyskiwanie zasobów, fachowej wiedzy i doświadczenia;
23. podkreśla, że brak postępu w dziedzinie zarządzania finansami publicznymi nadal uniemożliwia większości tych krajów uzyskanie wsparcia budżetowego będącego kluczowym czynnikiem w procesie budowania potencjału każdego kraju;
24. podkreśla, że dla krajów najsłabiej rozwiniętych ważny jest rozwój stosunków trójstronnych, szczególnie z krajami wschodzącymi, aby dążyć do wszechstronnej współpracy dla osiągnięcia wzajemnych korzyści i wspólnego rozwoju;
25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Sprawozdanie z postępów Islandii w roku 2010

P7_TA(2011)0150

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie sprawozdania o postępach Islandii w 2010 r.

(2012/C 296 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 2010 r. dodające Islandię do wykazu krajów spełniających wymogi pomocy przedakcesyjnej UE mającej na celu wsparcie państw kandydujących w dostosowaniu się do europejskiego dorobku prawnego,
- uwzględniając opinię Komisji Europejskiej z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie złożonego przez Islandię wniosku o członkostwo w Unii Europejskiej (SEC(2010)0153),
- uwzględniając decyzję Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 2010 r. o rozpoczęciu negocjacji akcesyjnych z Islandią,
- uwzględniając ogólne stanowisko UE oraz ogólne stanowisko rządu Islandii przyjęte w dniu 27 lipca 2010 r. na posiedzeniu ministerialnym inaugurującym międzyrządową konferencję w sprawie przystąpienia Islandii do Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Strategia rozszerzenia i najważniejsze wyzwania na lata 2010-2011” (COM(2010)0660) oraz sprawozdanie w sprawie postępów Islandii w 2010 r. przyjęte w dniu 9 listopada 2010 r.,